

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 27/2018
02.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Луке Бојовића и Владимира Милисављевића, због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 5. у вези става 2. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва Ктз 359/18 од 17.07.2018. године, поднетог против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1 15/11 од 09.05.2015. године и Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1По1 19/15 од 08.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 02.10.2018. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва Ктз 359/18 од 17.07.2018. године као основан и **УТВРЂУЈЕ** да је правноснажним пресудама Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1 15/11 од 09.05.2015. године и Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1По1 19/15 од 08.12.2015. године у корист окривљених Луке Бојовића и Владимира Милисављевића, повређен закон из члана 438. став 2. тачка 1), тачка 2) и тачка 3) ЗКП и из члана 358. ЗКП у вези члана 237. ЗКП и члана 451. ЗКП.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1 15/11 од 09.05.2015. године окривљени Сретко Калинић и Милош Симовић оглашени су кривим због кривичног дела тешко убиство из члана 114. тачка 3. у вези члана 33. КЗ, окривљени Сретко Калинић оглашен је кривим због кривичног дела убиство из члана 114. тачка 3. КЗ у вези члана 33. КЗ, и због кривичног дела убиство из члана 113. КЗ у вези члана 30. КЗ, па су, након што су им утврђене појединачне казне затвора и то за кривично дело из члана 114. став 3. у вези члана 33. КЗ у трајању од по 30 година, за кривично дело из члана 114. став 3. и члана 33. КЗ у трајању од 35 година и за кривично дело из члана 113. КЗ у вези члана 33. КЗ на казну затвора у трајању од 15 година, осуђени на јединствене казне затвора и то: окривљени

Сретко Калинић у трајању од 35 година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 25.08.2010. године до 08.12.2014. године, а окривљени Милош Симовић на казну затвора у трајању од 30 година. Том пресудом окривљени су ослобођени да накнаде трошкове кривичног поступка и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда док су оштећени упућени на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева. Истом пресудом под тачком 2. изреке окривљени Лука Бојовић је на основу одредбе члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 5. у вези става 2. КЗ, окривљени Лука Бојовић ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело тешко убиство из члана 114. став 3. КЗ у вези чл. 33. КЗ, Лука Бојовић и Владимир Милисављевић ослобођени су од оптужбе да су извршили кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 3. у вези члана 33. КЗ а окривљени Лука Бојовић ослобођен је од оптужбе и да је извршио кривично дело убиство из члана 113. КЗ у вези члана 33. КЗ и одлучено је да трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава.

Пресудом Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1По1 19/15 од 08.12.2015. године одбијене су као неосноване жалбе Тужилаштва за организовани криминал, окривљеног Милоша Симовића, браниоца окривљеног Милоша Симовића адвоката Јелене Столић, браниоца окривљеног Сретка Калинића адвоката Славка Петрића и пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1 15/11 од 09.05.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднело је Републичко јавно тужилаштво Ктз 359/18 од 17.07.2018. године против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1 15/11 од 09.05.2015. године у делу у којем је Лука Бојовић ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 5. у вези става 2. КЗ, у делу у коме је исти ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело тешко убиство из члана 114. став 3. у вези члана 33. КЗ и кривично дело убиства из члана 113. КЗ и у делу у коме су окривљени Лука Бојовић и Владимир Милисављевић ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело тешко убиство из члана 114. став 3. у вези члана 33. КЗ и пресуде Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1По1 19/15 од 08.12.2015. године у делу у којем се потврђује првостепена одлука да се окривљени Лука Бојовић и Владимир Милисављевић ослобађају од оптужбе да су извршили кривична дела, а како је то наведено у изреци првостепене пресуде, а због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП повреде члана 358. у вези члана 237. ЗКП, и члана 451. ЗКП учињене у корист окривљених Луке Бојовића и Владимира Милисављевића.

Након што је примерке захтева, у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП, доставио браниоцу окривљеног Луке Бојовића, адвокату Браниславу Тапушковићу и браниоцу окривљеног Владимира Милисављевића, адвокату Николи Тодоровићу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2.

ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоце, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 359/18 од 17.07.2018. године је основан.

Наиме, по оцени Врховног касационог суда основано се захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва указује да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да је одлуком да се писмена пронађена у ... у ул. ... не изведу као доказ, а која писмена су према начину прибављања законити докази, обзиром да су прибављени сагласно процесним калтелама која важе за претрес стана у Краљевини Шпанији, при чему суд није изнео на недвосмислен начин закључак о томе да су наведени докази изричито супротни било којој норми правног поретка Републике Србије, нити је пружио аргументацију да су докази супротни међународним стандардима људских права у кривичном поступку.

С`тим у вези, за овакав свој став да се ради о незаконитим доказима суд уопште није дао разлоге, тако да пресуда у погледу писмена пронађених приликом претреса о томе да ли иста представљају доказ на коме се пресуда може заснивати или не уопште нема разлога о чињеницама које су предмет доказивања, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, иако је на главном претресу одржаном дана 10.06.2014. године суд извршио увид у доказе означене под редним бројевима 10, 11 и 12, у односу на преостале изведене доказе донео је одлуку да се одбије предлог тужилаштва поднет дана 19.09.2013. године о извођењу писмене документације наводећи да сматра да би предлог за извођење писмене документације као доказа требало одбити не само због разлога које је навела одбрана, већ и „чињенично гледано“ имајући у виду „на шта се односи“ и колики би „доказни утицај тога био у поступку“, дакле, суд је оваквом формулацијом у образложењу пресуде одбио предлог јавног тужиоца за извођење доказа, а да при том није дао разлоге о одлучним чињеницама које су предмет доказивања, чиме је такође начинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Осим тога, суд је тиме што је одбио предлог да се изведе доказ у виду читања писама која су у копији достављена од стране надлежних органа Краљевине Шпаније уз образложење дато на страни 33 првостепене пресуде у другом ставу да је одбио да се изведе као доказ писма која су пронађена у ... у ул. ..., који су користили Лука Бојовић, Владимир Милисављевић, Синиша Петрић и Владимир

Милановић, а која су заплена приликом хапшења именованих лица и претреса овог стана, такође учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, на шта се основано захтевом Републичког јавног тужилаштва указује, будући да су нека од ових писама представљала преписку између адвоката и окривљених, да су адвокати били ангажовани као браниоци у овом поступку, због чега је суд сматрао да се ради о поверљивој преписци, коју штити закон и Европска повеља о људским правима и универзална Декларација, јер није постојао никакав акт којим би се нарушила поверљивост.

По оцени Врховног касационог суда основано се захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва указује да суд није дао разлоге због чега сматра да писма која нису преписка адвоката и окривљених (будући да је речено да су само нека од писама настала као резултат комуникације са браниоцем), није узео као доказ нити је објаснио на чему заснива закључак да се ради о поверљивој преписци, односно није макар цитирао делове писама из којих би недвосмислено произишло да се ради о „припремању одбране“, нити је изложио разлоге које конкретне одредбе закона би биле повређене када би преписка била узета као доказ, нити се позвао на релевантну праксу међународних трибунала нити на јуриспруденцију Европског суда за људска права у погледу тзв. „поверљиве комуникације“, тачније није навео који начин би употреба писама као доказа довела до тога да се угрози право окривљених на делотворну одбрану, односно на који начин би то довело до кршења члана 6. став 3. Европске конвенције и других међународних докумената, на који начин је, дакле у одсуству наведених чињеница које су предмет доказивања учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Такође, по оцени Врховног касационог суда пре одлуке да преписку не изведе као доказ суд је морао да се изјасни о томе ко је аутор писмена, да ли из рукописа и садржине произилази да је текст писан од стране више лица, јер би тек након тога био у могућности да изведе закључак да ли се ради о „привилегованој комуникацији“ или не, а изостављање ових закључака и аргументација представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП будући да пресуда нема разлога о одлучним чињеницама, а и дати разлози су потпуно нејасни.

Осим тога, у образложењу првостепене пресуде не постоје разлози о томе због чега суд није одлучивао о предлогу Тужилаштва за организовани криминал да се поједини докази издвоје из списка предмета уколико је сматрао да се ради о незаконитим доказима, обзиром да је Тужилаштво за организовани криминал поднеском од 08.07.2014. године предложило да суд на наредном главном претресу изведе доказе све предложене поднеском од 20.09.2013. године који се односе и на писмену документацију која је пронађена у ... у улици ... који су користили Лука Бојовић, Владимир Милисављевић, Синиша Петрић, Владимир Мијановић као и замолницу Тужилаштва за организовани криминал за пружање међународне правне помоћи МП 26/12 од 15.03.2012. године, одговор на замолницу Главног извршног

суда у Мадриду бр. 004, 9/12 од 11.04.2013. године у оригиналу и преводу, као и пропратни акт у оригиналу и преводу уз који је достављена пронађена документација сходно члану 83. ЗКП, а осим тога предложено је да уколико суд заиста сматра да су предложени докази незаконити донесе одлуку о њиховом издвајању из списка предмета на основу одредбе члана 407. ЗКП у вези члана 84. ЗКП, 237. став 1. ЗКП и члана 358. ЗКП, што такође представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, суд није донео ни одлуку о предлогу Тужилаштва за организовани криминал од 20.09.2013. године да се у својству сведока испита АА, нити је донео одлуку да се уз испитивање овог сведока као доказ изведу ручно исписан папир формата А4 и поднесак окривљеног Сретка Калинића од 02.07.2013. године, а изостанак било каквих разлога о исправама које се налазе у списима указује на знатну противречност између пресуде и садржине исправе који се налазе у списима, што такође представљају битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Основано се захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва указује да је суд у пресуди навео да су као доказ на главном претресу изведени замолница за пружање међународне правне помоћи МП 26/12 од 15.03.2013. године, коју је Тужилаштво за организовани криминал упутило Министарству правде Краљевине Шпаније, одговор на замолницу Главног истражног суда у Мадриду број 004 9/2012 од 11.04.2013. године у оригиналу и преводу и пропратни акт у оригиналу и преводу уз који је достављена документација пронађена у стану у Мадриду, а суд о предлогу надлежног тужиоца да се ови докази изведу није донео никакву одлуку, на који начин је разлоге пресуде учинио нејасним, на који начин је учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Надаље, суд је учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и на тај начин што је у пресуди навео да је извршио читање записника о увиђају са лица места у вези са сва три извршена кривична дела, иако записник о увиђају када се ради о кривичном делу од 27.07.2014. године није сачињен нити се налази у списима предмета, што разлоге о чињеници која је предмет доказивања такође чини потпуно нејасним на који начин је учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, основано се захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва указује да када је реч о жалби ТОК-а другостепени суд није испитао нити у другостепеној одлуци дао разлоге о битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП које су жалбом истакнуте, већ само о битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 5) и тачка 11) ЗКП, тако да другостепени суд није испитао пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, нити

је оценио жалбене наводе, нити је утврдио да не постоје разлози због којих је жалба изјављена, на који начин је повредио одредбу члана 451. ЗКП.

Наиме, иако је другостепени суд у својој одлуци уочио пропуст првостепеног суда да одлучи о доказном предлогу Тужилаштва да се у својству сведока испита АА, истовремено је констатовао да су околности на које је требала иста да се изјасни ирелевантни, јер је првостепени суд извршио увид у уговор о закупу стана који је она закључила са ББ не наводећи ставове због чега сматра да би сведочење било ирелевантно, посебно када се има у виду да је АА требало да буде испитана и о чињеницама и околностима које по логици ствари нису садржане у уговору о закупу стана, на који начин је учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Осим тога, другостепени суд је у образложењу пресуде навео да је првостепени суд извршио увид у фотокопије слипова о коришћењу „...“ картице на име Луке Бојовића, а није дао оцену тог изведеног доказа наводећи да то не доводи у питање правилност закључивања првостепеног суда, на који је начин, у одсуству разлога о овој чињеници која је предмет доказивања учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

С тога је Врховни касациони суд као основан усвојио захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва Ктз 359/18 од 17.07.2018. године и утврдио да је побијаним правноснажним пресудама у ослобађајућем делу у корист окривљених Луке Бојовића и Владимира Милисављевића, повређен закон из члана 438. став 2. тачка 1), тачка 2) и тачка 3) ЗКП и из чланова 358. ЗКП у вези члана 237. ЗКП и члана 451. ЗКП.

С тога је Врховни касациони суд на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 3) и члана 493. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Јелена Петковић-Милојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић